

EM GÁI

Mai pha là em gái tôi. Nó có tật ưa khóc.

Trường làng tôi chỉ mới mở tới lớp năm. Lên lớp sáu, tôi phải ra trường huyện, ở trọ nhà chú tôi.

Năm sau, tôi lên lớp bảy, Mai Pha lên lớp sáu. Nó phải khăn gói ra huyện ở chung với tôi. Đêm đầu tiên, Mai Pha nằm trong mùng khóc rung rúc.

Tôi không ngủ được bèn day qua nạt:

- Mà có im đi không!

Nghe tôi la, nó im được một lát. Rồi có lẽ không nén nổi, nó lại khóc thút thít.

Tôi lại day qua:

- Làm gì mà khóc hoài vậy?

Nó sụt sịt:

- Em nhớ mẹ.

- Mà nhớ mẹ thì sáng tao kêu chú Năm chở mà về nhà.

Nó mừng lắm:

- Anh nói thật hén?

- Ừ. Mà về nhà đi giữ bò với thằng Tèo, khỏi cần đi học!

Biết tôi nổi sùng, nó im re.

Lát sau tôi lại nghe loáng thoáng những tiếng nấc nghèn nghẹn từ giường nó. Chắc nó úp mặt vô gối.

Sáng hôm sau, chú Năm nhìn Mai Pha cười cười:

- Hồi hôm chuột kêu rúc rích suốt đêm, cháu có nghe không?

Mai Pha đỏ mặt. Nó đâm vào lưng chú Năm thùm thụp.

Chuột còn kêu rúc rích suốt ba đêm nữa. Tới đêm thứ tư, Mai Pha mới hết khóc. Tôi hỏi nó:

- Mà hết nhớ mẹ rồi hả?

- Còn.

- Sao mà không khóc nữa?

- Em không biết. Chắc là em hết nước mắt rồi.

Tôi bĩu môi:

- Mày mà hết nước mắt! Tương mày “mít ướt” thấy mờ!

Nghe tôi chê, Mai Pha nhe răng cười. Nó không đính chính gì hết.

Có lần, tôi với Mai Pha đang ngồi đọc sách. Nghe tiếng thút thít, tôi quay lại và thấy mắt nó đỏ hoe.

Tôi ngạc nhiên:

- Khóc nữa há?

Nó cười bẽn lễn:

- Đâu có.

- Xạo đi mày! Tao nghe tiếng thút thít rõ ràng!

Mai Pha đưa tay dụi mắt:

- Có con gì chui vô mắt em.

Tôi nhìn nó, nghi ngờ:

- Ai ngu gì chui vô mắt mày!

Dòm cuốn sách trong tay nó, tôi nói:

- Mày đưa cuốn sách tao coi thử! Chắc là mày đọc cái quỷ gì trong này!

Mai Pha chưa kịp đưa, tôi thò tay giật phắt.

Dò ngay trang nó đang đọc một hồi, tôi vồ đũa một cái “đét”, miệng la:

- Đứng ngay chóc rồi! Mày đọc tới đoạn tả cảnh nghỉ hè, mấy đứa quỷ trong này nó chia tay nó khóc tùm lum. Vậy là mày khóc theo chứ gì! Tao đoán đâu có sai!

Thấy tôi nói trúng tim đen, Mai Pha xấu hổ thò tay giật cuốn sách lại, chống chế:

- Anh đừng có đoán mò!

Tôi “xì” một tiếng:

- Thôi đi mày ơi! Tụi nó chia tay có mấy tháng tới ngày khai trường, tụi nó lại gặp lại, có gì đâu mà khóc lóc!

Mai Pha khụt khịt mũi:

- Nói như anh thì nói làm gì!

Cãi không lại tôi, bao giờ Mai Pha cũng nói câu đó.

Mà có đứa em như nó cũng mệt. Nó “nhão nhè nhão nhẹt”! Đọc sách nhỏ cũng khóc. Xem phim nó cũng khóc.

Nhân vật chính trên màn ảnh mới bị thương sơ sơ, trầy da chảy máu có chút xíu, nó đã nấc bốn, năm cái rồi. Đến khi nhân vật chính về châu ông bà thì thôi khỏi nói! Nó sụt sịt cả buổi.

Vừa mất hứng vừa mắc cỡ với những người chung quanh, tôi gắt nó:

- Mà y có chịu tắt cái đài của mà y đi không! Lần sau là tao không cho dẫn mà y đi xem phim nữa đâu!

Nhưng cái “đài” của nó mà đã mở thì không làm sao tắt được. Ở trong rạp xi-nê chứ đâu phải ở nhà mà úp mặt vô gối. Rốt cuộc, không biết làm sao tôi phải lấy tay bịt miệng nó lại.

Trên đường về, tôi nói:

- May ngu quá! Thằng cha đó nó đóng phim nó giả bộ chết chứ đâu phải chết thật mà mà khóc!

Mai Pha rụt cổ:

- Ai chẳng biết!

- Biết sao mà còn khóc?

Mai Pha cứng họng, không trả lời được.

Tôi tưởng vậy lần sau nó sẽ không khóc nữa. Hoá ra không phải! Lần nào nó cũng khóc. Hễ có người chết là nó sụt sùi.

Không biết làm sao, tôi đành thở dài:

- Lớn lên chắc mà y đi làm nghề khóc mướn quá!

Nhưng người ta chết nó khóc đã đành. Đẳng này mèo chết nó cũng khóc. Khóc cả buổi.

Tôi đi học về không thấy Mai Pha đâu. Ra sau vườn, thấy nó đang ngồi một đống.

Tôi hỏi:

- Mà y làm gì đó?

Mai Pha đáp khẽ, mặt vẫn cúi gầm xuống đất:

- Con Bông Bụp chết rồi!

Bông Bụp là tên con mèo của chú Năm tôi.

Tôi chép miệng:

- Nó chết là phải! Bỏ ăn bốn, năm ngày mà sống sao nổi!

Mai Pha không nói gì. Nó ngồi im lấy tay vẽ ngoằn ngoèo trên đất.

Tôi sực nhớ Mai Pha chưa trả lời câu hỏi của tôi:

- Nhưng con Bông Bụp chết rồi thì thôi, mà y ngồi đây làm chi?

- Em chôn nó.

Bây giờ tôi mới nhìn thấy nắm đất nhỏ trước mặt Mai Pha. Chắc nó đắp mộ cho con Bông Bụp. Đằng trước nắm đất, nó còn cắm thêm mấy cái que, giả làm nhang.

Tôi quỳ một chân bên “mộ” và thò tay cầm mấy cái que lắc lắc.

Mai Pha la hoảng:

- Anh làm gì vậy?

- Tao coi thử.

Vừa nói tôi vừa nhìn Mai Pha và thấy nó nước mắt nước mũi dàn dụa. Hóa ra từ nãy giờ nó ngồi nó khóc, hèn gì mà nó cứ cúi gằm, không dám ngước lên nhìn tôi.

Tôi không nhịn được cười:

- Mèo chết mà cũng khóc! Mà đúng là đồ “mít ướt”!

Mai Pha xấu hổ, vùng chạy vô nhà. Vừa chạy nó vừa đưa tay quạt nước mắt.

Có lần, chú Năm mua cho tôi và Mai Pha mỗi đứa một trái măng cầu. Vì nó là em nên được trái lớn hơn.

Đợi chú Năm đi khỏi, tôi gạ Mai Pha:

- Mà đổi cho tao đi! Mà nhỏ ăn trái nhỏ, tao lớn ăn trái lớn!

Mai Pha không chịu:

- Thôi, em không đổi đâu!

Tôi vẫn kiên trì:

- Mà đổi cho tao, lát nữa tao lấy giấy xếp cho mà chiếc ghe đẹp hết sảy!

Mai Pha vẫn lắc đầu:

- Em không lấy cái gì hết!

Vừa nói nó vừa giấu trái măng cầu ra sau lưng.

Biết không dụ nó được, tôi lột trái măng cầu của tôi ra ăn. Mai Pha ngồi bên cạnh, dòm.

Ăn xong, tôi sai nó:

- Mà đi đổ vỏ giùm tao đi!

Không chờ tôi bảo lần thứ hai, Mai Pha cúi xuống nhặt nhanh vỏ tôi vứt bừa bãi trên nền nhà rồi chạy ra sau vườn ném xuống hố rác.

Lát sau, nó quay vào. Tôi nheo mắt, nói:

- Mà lột trái măng cầu của mà ra ăn đi!

Tôi tính dụ nó ăn để gạ cắn vài miếng. Ai dè nó xòe tay ra, cười khúc khích:

- Em ăn mất rồi!

- Xạo đi mày!

- Thật!

Tôi quan sát Mai Pha thật kỹ nhưng không thấy trái măng cầu ở đâu. Chắc là nó giấu đâu rồi! - Tôi nghĩ thầm và định bụng sẽ tìm cho ra.

Trưa hôm sau tiếng trống tan trường vừa vang lên, tôi đã ba chân bốn cẳng chạy về nhà.

Đúng như tôi nghĩ, Mai Pha chưa kịp về tới. Chắc nó còn đang đi thơ thân đọc đường.

Tôi vội vàng lục tủ nó và mừng rỡ khi thấy trái măng cầu “trốn” trong góc tủ, sau chõng quần áo.

Thế là tôi chộp ngay trái măng cầu và chạy ra sau hè lột ăn ngon lành.

Đang ăn, tôi bỗng nghe tiếng Mai Pha thét ầm ĩ trong nhà:

- Trái măng cầu của em đâu rồi?

Nghe nó la bài hãi, tôi ăn vội ăn vàng, mấy miếng sau cùng tôi nuốt luôn cả hột.

Nhưng tôi chưa kịp phi tang thì Mai Pha đã chạy ra. Thấy đồng vỏ lăn lóc dưới đất, nó oà ra khóc.

Thấy nó bù lu bù loa, tôi cúi tiết, nạt:

- Mày có thôi om sòm đi không!

Mai Pha mếu máo:

- Ai bảo anh lấy cắp măng cầu của em!

Tôi trợn mắt:

- Mày bảo tao là đồ ăn cắp hả? Tao cho mày một bạt tai bây giờ!

Nó sứt sứt:

- Măng cầu em để dành trong tủ, ai bảo anh lấy chi!

Tôi “hừ” một tiếng:

- Ăn không chịu ăn, ai bảo để dành!

- Có phải em để dành cho em đâu!

- Xạo đi mày! Không để dành cho mày chứ để dành cho ai?

- Em để dành cho thằng Tèo chứ bộ! Nó thích măng cầu nhưng đâu có mà ăn!

Thằng Tèo là em tôi. Nó kể Mai Pha. Nhà tôi không có người nên cho nó nghỉ học một vài năm, ở nhà đi giữ bò.

Nghe Mai Pha nói, tôi chung hứng:

- Vậy sao mày không nói trước, tao đâu có biết!

Mai Pha không đáp. Nó cứ ngồi “híc, híc” nghe phát mệt. Nhưng lần này tôi không la nó. Trái lại, tôi nhẹ nhàng cầm tay nó, dỗ:

- Thôi nín đi! Bữa nào mẹ cho tiền, tao sẽ mua cho thằng Tèo trái mãng cầu khác.

- Anh nói thật không?

Tôi gật đầu:

- Thật, tao sẽ mua cho mày một trái nữa!

Mai Pha cười, những giọt nước mắt còn lấp lánh trên má:

- Còn anh nữa chi!

- À quên, tao nữa! Nhưng trái của tao nhỏ nhỏ thôi!

Mai Pha cười khúc khích:

- Anh lấy trái nhỏ nhỏ để đổi cho em chứ gì?

Tôi lắc đầu:

- Lần này tao không ға mày đổi nữa đâu!

Đang nói, không hiểu sao tôi nghe cay cay nơi mắt, liền đưa tay rờ.

Hình như có cái gì đó ươn ướt giống như nước mắt. Tôi hoảng hồn quay mặt đi chỗ khác và giật mình tự hỏi: Chẳng lẽ mình lây cái thói “mít ướt” của Mai Pha?